

5. Moet richtlijn 87/102/EEG ⁽³⁾ van de Raad van 22 december 1986 betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake het consumentenkrediet, zoals gewijzigd en aangevuld bij richtlijn 98/7/EG ⁽⁴⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998, aldus worden uitgelegd dat het JK ook de vergoeding voor de inning in contanten van de termijnen van het krediet omvat, of een deel daarvan, wanneer die vergoeding aanzienlijk hoger is dan de kosten die voor die nevendienst noodzakelijk zijn, en moet artikel 14 van die richtlijn aldus worden uitgelegd dat het JK wordt omzeild wanneer de vergoeding voor de nevendienst de kostprijs van die dienst aanzienlijk overschrijdt en niet is opgenomen in het JK?
6. Moet [richtlijn 93/13] aldus worden uitgelegd dat het, om te voldoen aan het vereiste van transparantie van een nevendienst waarvoor administratieve kosten worden betaald, volstaat dat de prijs van die administratieve dienst duidelijk en begrijpelijk (administratieve kosten) wordt aangegeven, ook al wordt niet nader aangegeven waarin die dienst bestaat?
7. Moet artikel 4, leden 1 en 2, van [richtlijn 93/13] aldus worden uitgelegd, dat de enkele omstandigheid dat de administratieve kosten in de berekening van het JK zijn opgenomen, rechterlijk toezicht op die kosten met het oog op de toepassing van die richtlijn belet?
8. Moet [richtlijn 93/13] aldus worden uitgelegd dat de enkele [vermelding van het] bedrag van de administratieve kosten rechterlijk toezicht met het oog op de toepassing van die richtlijn belet?
9. Wanneer op vraag 6 wordt geantwoord dat het voorwerp van de administratieve dienst waarvoor die administratieve kosten moeten worden betaald, voldoende transparant is, vormt die administratieve dienst, samen met alle prestaties die deze kan meebrengen, dan het hoofdvoorwerp van het consumentenkrediet?
10. Moet artikel 4, lid 1, van [richtlijn 93/13] aldus worden uitgelegd dat voor de toepassing van die richtlijn onder meer relevant is dat de consument voor de prijs die hij voor de nevendienst betaalt, een prestatie krijgt die doorgaans niet in zijn belang, maar in het belang van de verlener van het consumentenkrediet is?

⁽¹⁾ PB L 149, blz. 22.

⁽²⁾ PB L 95, blz. 29.

⁽³⁾ PB L 42, blz. 48.

⁽⁴⁾ PB L 101, blz. 17.

Beroep ingesteld op 20 augustus 2014 — Europese Commissie/Portugese Republiek

(Zaak C-398/14)

(2014/C 380/03)

Procestaal: Portugees

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: P. Guerra e Andrade en E. Manhaeve, gemachtigden)

Verwerende partij: Portugese Republiek

Conclusies

— vaststellen dat de Portugese Republiek, door niet te zorgen voor een adequaat niveau van behandeling van het stedelijk afvalwater van de 52 genoemde agglomeraties waarvoor niet-nakoming is vastgesteld, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 4 van richtlijn 91/271/EEG ⁽¹⁾ inzake de behandeling van stedelijk afvalwater,

— de Portugese Republiek verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Artikel 4 van richtlijn 91/271/EEG bepaalt met name dat uiterlijk op 31 december 2005 stedelijk afvalwater dat terechtkomt in zoet water en in een estuarium voor agglomeraties met een inwonerequivalent van 2 000 tot 10 000 vóór lozing aan een secundaire behandeling of een gelijkwaardig proces wordt onderworpen.

De Commissie is van mening dat in Portugal een systemisch probleem bestaat doordat de Portugese Staat op nationaal noch op regionaal niveau planningsmaatregelen heeft genomen met het oog op een methodische naleving van de voorschriften van richtlijn 91/271/EEG.

⁽¹⁾ Richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater (PB L 135, blz. 40).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Dioikitiko Efeteio Athinon (Griekenland) op 22 augustus 2014 — VIAMAR — Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon A.E./Elliniko Dimosio

(Zaak C-402/14)

(2014/C 380/04)

Procestaal: Grieks

Verwijzende rechter

Dioikitiko Efeteio Athinon

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: VIAMAR — Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon A.E.

Verwerende partij: Elliniko Dimosio (Griekse Staat)

Prejudiciële vragen

- 1) Behoeft artikel 1, lid 3, van richtlijn 2008/118/EG ⁽¹⁾ van 16 december 2008 juridisch geen nadere bepaling en is het volledig/is het onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig, zodat dit voorschrift, niettegenstaande het feit dat het niet in het nationale recht van de lidstaat/de Griekse Staat is omgezet, rechtstreekse werking heeft en door een particulier die daaraan rechten ontleent, voor de nationale gerechten kan worden ingeroepen, en het door deze gerechten in aanmerking dient te worden genomen?
- 2) Is, hoe dan ook, artikel 130, lid 5, van het nationale douanewetboek, gelezen in samenhang met artikel 128, lid 1, daarvan, volgens hetwelk het certificaat van inklaring voor uit lidstaten van de Unie afkomstige motorvoertuigen die naar het nationale grondgebied worden ingevoerd, wordt verstrekt na inning van de registratiebelasting, die verschuldigd wordt op het tijdstip waarop die voertuigen het nationale grondgebied binnenkomen, verenigbaar met artikel 3, sub c, van het EEG-Verdrag, waarin tot uitdrukking is gebracht dat hinderpalen tussen de lidstaten voor het vrije verkeer van goederen moeten worden afgeschaft?

⁽¹⁾ Richtlijn 2008/118/EG van de Raad van 16 december 2008 houdende een algemene regeling inzake accijns en houdende intrekking van richtlijn 92/12/EEG (PB L 9 van 14.1.2009, blz. 12).